

anlebiget til at slyde det ud, og jeg beder Dem, mine Herrer, lægge vel Mærke til, at man derved let vilde gjøre mig det umuligt at faae en foreløbig Finantslov til dermed at begynde det nye Finantsaar. Der er ikkun faa Dage tilbage af dette Finantsaar, og i den Tid skal dette Lovforslag ogsaa være behandlet i Landstinget og i Statsraadet og vedtaget af Kongen. Dersom man altsaa, hvad jeg ikke kunde eller turde modsætte mig, fik i sinde i det andet Thing at ville udstemme denne Tilføielse af Loven, fordi man, maaskee med Urette, hvilket jeg ikke drister mig til at paastaae, at det vilde være, anfaae det for et Obergreb af dette Thing, vilde man, som sagt, gjøre mig det umuligt at faae Loven ud inden den 1ste April. Jeg kan heller ikke indsee, hvad der skulde opnaaes ved dette Endringsforslag. Man kan, som sagt, derved opnaae at faae en Strid mellem begge Thingene; man kan opnaae at faae den Tilstand bragt tilveie, at man ikke har nogen Finantslov ved Finantsaarets Begyndelse, men den Rettelse, man vil opnaae for Administrationen, er efter min Formening for Intet at regne ligeoverfor de Betænkelseheber, som vilde være forbundne dermed. Jeg skal desuden bemærke, hvad dog ogsaa turde have Noget paa sig, at dette er den tredie extraordinaire Finantslov, og at man ikke ved de to foregaaende, der have været forelagte i den samme Form, har fundet Anledning til at foretage nogen Forandring, og det forekommer mig derfor, at der ogsaa i Hensynet til det Overleverede, som man ikke gjerne bør forandre, ligger en Grund for det ærede Thing til ikke nu at sige det ærede Medlem for Betle Amts 2den Valgfreds (Berg) i hans Øyst til at forandre Lovforslaget. Jeg skal derfor paa det Allerbestemteste fraraade, at man vedtager det stillede Endringsforslag, der ikke er af nogen som helst praktisk Betydning.

Berg: Jeg troer dog, at det er af praktisk Betydning, at man faaer den foreløbige Bevillingslov til at see ud næsten ordlydende og Tal for Tal overeensstemmende med Finantsloven. Jeg troer, at det har Betydning for Administrationen, og jeg troer ogsaa, at det har Betydning for Statsrevisionen, at dette

er Tilfældet. At det skulde være correctere at gaae ud fra et Budgetudkast, som er udarbejdet af Regjeringen for et halvt Aar siden, end at gaae ud fra et Finantslovsforslag, saaledes som det efter en omhyggelig Behandling er vedtaget, væsentlig i Overensstemmelse med Regjeringen, af Folkethinget, det kan jeg ikke begribe. Man vil jo ikke her paatvinge nogen Deel af Lovgivningsmagten denne vor Anstuelse, idet det jo er en Selvsølge, at naar dette Lovforslag kommer til den fornødne Behandling i det andet Thing, vil man der kunne give det sin Stadfæstelse eller forkaste det, efter som man siiller sig dertil. Det er altsaa kun en Betegnelse af Forslaget, saaledes som det maa antages bedst stikket for sit Diemed, og slet ikke Andet. At det vil fremkalde nogen som helst Strid mellem Rigsdagens to Afdelinger, kan jeg heller ikke i mindste Maade finde rimeligt, saalidt som at det skulde føre til, at den høitærede Finantsminister ikke fik sin foreløbige Bevillingslov igjennem inden 1ste April, thi at der ikke er Grund til at modsætte sig en extraordinair Behandling af et saadant Forslag, har Folkethinget vlist gjentagne Gange. Vi skrive i hvert Fald idag først den 24de Marts, saa at der er hele 8 Dage til den 1ste April. Jeg troer derfor, at den høitærede Finantsminister driver sin Modstand mod dette temmelig uskyldige Forslag for vidt, naar han omtaler det paa denne Maade. Jeg vil derfor tillade mig at fastholde Forslaget, og selv om det ikke skulde blive vedtaget, kunde der dog maaskee i dette Forslag ligge en Anledning af, hvad der kunde være den praktisk rigtige Veie for Fremtiden, hvis man, hvad jeg ikke haaber vil skee, ikke skulde komme i et saa ordinairt Spor med Hensyn til Behandlingen af Finantsloven, at vi for Fremtiden kunne undgaae disse foreløbige Bevillingslove.

Finantsministeren: Det vilde uden Tvivl være den rette Veie, som den ærede sidste Taler nu omtalte, nemlig naar vi i Fremtiden kunde undgaae saadanne Bevillingslove. Det vilde ikke være ønskeligt for nogen af Parterne, og navnlig ikke naar det skulde blive til Bane hvert Aar, saa at sige, at have en extraordinair Bevillingslov. Dersom dette Forslag